

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **Z. Š.**
bytem X

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Praha 1, Národní 118/16

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2024, č. j. 10.04-000109/24-0002,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí, kterým žalovaná podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“), žalobkyni neurčila advokáta k poskytnutí právní služby za úplatu.
2. Důvodem neurčení advokáta byl závěr žalované, podle kterého žalobkyně nesplnila podmínky § 18 odst. 2 zákona o advokacii, neboť neprokázala včasnost své žádosti, a dále § 18c odst. 3 zákona o advokacii, neboť neuvedla jména dvou oslovených advokátů, kteří jí odmítli poskytnout požadovanou službu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobkyně předně namítala, že ve výroku napadeného rozhodnutí není uvedeno, v jaké věci se advokát neurčuje. Z uvedeného důvodu považovala žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
4. Dále měla žalobkyně za to, že je výrok napadeného rozhodnutí vnitřně rozporný, neboť žalovaná nezaujala v napadeném rozhodnutí žádné stanovisko s ohledem na novelu zákona o advokacii učiněnou ode dne 1. 1. 2024 (dále jen „novela“) a potvrdila tak, že si je vědoma, že ve výroku neurčila advokáta za úplatu a současně odkázala na § 18c zákona o advokacii, který se týká bezplatné právní služby. Dle žalobkyně zákon o advokacii ani po novele nepočítá s určením advokáta za úplatu. V konečném důsledku tak měla žalobkyně napadené rozhodnutí za nicotné. K tomu žalobkyně odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21.
5. Dle přesvědčení žalobkyně si žalovaná nastavila podmínky pro určení advokáta za úplatu bez výslovné zákonné úpravy, neboť zákon o advokacii ve znění novely žádné podmínky pro určení advokáta za úplatu nevyjádřil. To však nelze. Napadené rozhodnutí je tak z důvodu neexistence zákonného podkladu nicotné. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 1. 2025, č. j. 15 A 57/2024-53.
6. Žalobkyně tvrdila, že jí nemůže být na újmu závěr žalované uvedený v napadeném rozhodnutí, neboť žalovaná neuvedla, že tento závěr je po novele v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21. Žalovaná ignorovala skutečnost, že zdejší soud v rozsudcích ze dne 22. 8. 2024, č. j. 10 A 41/2024-47, a ze dne 30. 9. 2024, č. j. 14 A 43/2024-51, nevyřešil otázku, zda se novela měla či neměla projevit ve vztahu k bodu 54 nálezu Ústavního soudu v § 18 odst. 2 zákona o advokacii za účelem vytvoření právního rámce i pro „majetné“ žadatele, respektive nezvážila předložení věci k posouzení této otázky Ústavnímu soudu.
7. K argumentaci žalované ve spojení s (ne)včasností žádosti žalobkyně dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii žalobkyně tvrdila, že nemá oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 As 122/2022-36 (viz bod 14).

III. Vyjádření žalované k podané žalobě a související vyjádření

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná navrhla, aby soud podanou žalobu zamítl.
9. Úvodem žalovaná poznamenala, že žalobkyně požádala o určení advokáta pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2024, č. j. 18 A 17/2024-42. Toto řízení probíhalo u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 294/2024, přičemž bylo skončeno usnesením ze dne 22. 1. 2025, č. j. 2 As 294/2024-27. Žalobkyně je tak již řadu týdnů srozuměna s tím, že předmět právní služby, pro který žádala žalovanou určit advokáta, odpadl. Vedení žaloby proti žalované tak má obstrukční charakter. Žalobkyni nemůže jít o skutečnou ochranu jejích veřejných subjektivních práv.
10. Žalovaná trvala na tom, že žalobkyně byla povinna doložit ke své žádosti, že neúspěšně oslovila alespoň dva advokáty. Žalobkyně podala svoji žádost po 1. 1. 2024, kdy nabyla účinnosti novela. Dle § 23 odst. 5 ve spojení s § 18c odst. 3 a § 23 odst. 3 zákona o advokacii přitom nově platí, že o advokáta lze požádat za úplatu a v takovém případě hradí náklady advokáta žadatel (klient). Odměnu advokáta hradí stát toliko v případě, že byl advokát určen bezplatně a spočívá-li právní služba v zastoupení v řízení před orgány veřejné správy a v

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

řízení před Ústavním soudem. Pokud nejde o případy poskytnutí právní služby na náklady státu, je žadatel povinen k žádosti doložit bezúspěšné kontaktování alespoň dvou advokátů. Protože žalobkyně požádala o právní služby za úplatu, byla povinna tuto podmínku splnit.

11. Žalovaná měla rovněž za to, že podle § 55a odst. 1 zákona o advokacii nebyla povinna žalobkyni vyzývat k odstranění vad její žádosti. Žalobkyně byla v minulosti (před i po účinnosti novely) opakovaně poučena, že v žádosti o určení advokáta musí uvést mj. jména dvou advokátů, kteří odmítli převzít právní zastoupení.
12. Dle žalované není pravdivé tvrzení žalobkyně, že dosud nebyla vyřešena otázka, zda se novela měla či neměla projevit v § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Obdobná rozhodnutí postavená na vzájemném vztahu § 18c odst. 3 a § 23 odst. 5 zákona o advokacii totiž již žalobkyně v minulosti napadla žalobami, které byly rozsudky zdejšího soudu zamítnuty (sp. zn. 10 A 41/2024, 14 A 43/2024, 15 A 56/2024 a 9 A 70/2024).
13. K (ne)včasnosti podání žádosti dle úpravy předvídané § 18 odst. 2 zákona o advokacii žalovaná uvedla, že v tomto konkrétním případě nejde o posouzení samotné lhůty, resp. zákonného znaku „včas“ ve smyslu, jaký čas (kolik dní) zbývalo pro učinění úkonu, o který v dané věci šlo, ale o to, že žalobkyně jako žadatelka nesplnila stanovenou podmínku uvést, kdy jí byl rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2024, č. j. 18 A 17/2024-42, doručen. V žádosti taková informace zcela absentovala. Žalovaná nesouhlasila s žalobkyní, že si tuto informaci měla žalovaná zjistit, neboť to není její zákonnou povinností. Žalovaná tak nemohla posoudit, zda je žádost žalobkyně o určení advokáta podána včas.
14. V podání ze dne 25. 6. 2025 se žalobkyně z nařízeného ústního jednání omluvila. Svoji omluvu zdůvodnila tím, že soud neshledal důvody pro předložení věci Ústavnímu soudu a nevyslovil nicotnost napadených rozhodnutí z důvodu neexistence zákonného podkladu. Zopakovala, že zákon o advokacii nadále neupravuje možnost určit advokáta za úplatu. Jedná se o mezeru v zákoně, která podle ní nebyla odstraněna ani novelou přijatou po již mnohokrát citovaném nálezu Ústavního soudu. Žalovaná proto rozhodovala o její žádosti bez zákonného podkladu.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. K nařízenému ústnímu jednání se účastníci řízení po předchozí omluvě (a rovněž ani veřejnost) nedostavili, soud tak v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. projednal věc v jejich nepřítomnosti a rozsudek vyhlásil vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení bez odůvodnění na úřední desce soudu (§ 49 odst. 12 s. ř. s.).
17. Soud úvodem konstatuje, že žalobu podala žalobkyně včas. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 3. 1. 2025. Žalobkyně pak podala blanketní žalobu k poštovní přepravě dne 14. 1. 2025, tu však k výzvě soudu ze dne 21. 1. 2025, č. j. 17 A 7/2025-3, řádně doplnila podáním ze dne 3. 3. 2025. Toto podání bylo k poštovní přepravě předáno téhož dne, tedy ve lhůtě stanovené § 72 odst. 1 s. ř. s. k podání žaloby.
18. Dále soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalovaná založila na dvou důvodech, pro které nebyl žalobkyni k její žádosti určen advokát (viz výše). Skutečnost, že žalovaná neurčila žalobkyni advokáta ze dvou odlišných důvodů, způsobuje, že soud by byl oprávněn

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zrušit napadené rozhodnutí pouze a jenom v případě, kdyby v rámci soudního přezkumu neobstál žádný z důvodů, pro který žalovaná žalobkyni advokáta neurčila. Obstojí-li během soudního přezkumu alespoň jeden z důvodů, kterým žalovaná zdůvodnila napadené rozhodnutí, není soud oprávněn napadené rozhodnutí zrušit.

19. Před vlastním vypořádáním žalobních námitek se však soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.
20. V logice soudního přezkumu by se měl soud nejprve zabývat také namítanou nicotností a nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. S ohledem na to, že posouzení této námítky závisí na vyřešení meritorních otázek, na tomto místě toliko podotýká, že žádnou z takových vad neshledal, napadené rozhodnutí není nicotné, je založeno na řádném zákonném podkladě a vydal je k tomu příslušný správní orgán.
21. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné proto, že ve výroku není uvedeno, v jaké konkrétní věci se advokát neurčuje. Dále namítá, že výrok napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporný. Těmto námitkám soud nepřisvědčil.
22. Podle ustálené judikatury zakládá vnitřní rozpornost výroku nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost. Za nesrozumitelné lze považovat pouze takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze vůbec zjistit, jak správní orgán o věci rozhodl, či kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, případně též rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, nebo rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje (srov. rozsudek NSS ze 4. 12. 2003, č. 2 Ads 58/2003-78, č. 133/2004 Sb. NSS).
23. Žádnou z těchto vad napadené rozhodnutí netrpí. Výrok rozhodnutí je totiž neoddělitelnou součástí celého napadeného rozhodnutí, a je proto nutné jeho obsah hodnotit v kontextu celého rozhodnutí. Proto postačí, pokud žalovaná v úvodní pasáži odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně konkretizovala věc, ve které žalobkyni advokáta neurčila. Jednalo se o žádost žalobkyně ze dne 22. 11. 2024, kterou žalobkyně požádala o určení advokáta k zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem sp. zn. 2 As 249/2024, které je vedeno o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2024, č. j. 18 A 17/2024-42. Není pochyb, že ve spojení s odůvodněním napadeného rozhodnutí je výrok dostatečně určitý. Žalobkyni ani nikomu jinému totiž nemohla vzniknout pochybnost o předmětu řízení. Opačný závěr by byl nepřipustně formalistický.
24. Dále soud shledal, že výrok je přehledně oddělen od jeho odůvodnění a je z něho jasné patrné, jak žalovaná o věci rozhodla a kdo je jeho adresátem. Žalovaná rovněž správně uvedla ustanovení, podle něhož rozhodovala. Žádnou vnitřní rozpornost soud ve výroku napadeného rozhodnutí neshledal.
25. Soud uzavírá, že rozhodnutí je přezkoumatelné. I přes jeho stručnost v něm žalovaná logicky a srozumitelně zhodnotila všechny podstatné okolnosti vyplývající z žádosti žalobkyně a zasadila je pod konkrétní ustanovení zákona o advokacii. Přezkoumatelně též vyložila, proč žalobkyně konkrétní podmínky pro určení advokáta za úplatu nesplnila.
26. Žalobkyně v podané žalobě předně činí sporným, zda žalovaná neurčení advokáta oprávněně odůvodnila tím, že žalobkyně neuvedla a nedoložila dva advokáty, kteří žalobkyni odmítli poskytnout požadovanou právní službu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

27. Soud podotýká, že se již v minulosti opakovaně zabýval případy, kdy žalobkyně neúspěšně žádala žalovanou o určení advokáta za úplatu po 1. 1. 2024 a nedoložila jména dvou advokátů. Žalobkyně v řízeních o těchto dříve posuzovaných věcech uplatnila téměř identické žalobní námitky. Její žaloby byly postupně zamítnuty rozsudky ze dne 22. 8. 2024, č. j. 10 A 41/2024-47, ze dne 30. 9. 2024, č. j. 14 A 43/2024-51, ze dne 21. 10. 2024, č. j. 18 A 17/2024-42, ze dne 14. 11. 2024, č. j. 11 A 70/2024-41, ze dne 25. 11. 2024, č. j. 17 A 43/2024-31, ze dne 28. 11. 2024, č. j. 10 A 9/2024-37, ze dne 23. 1. 2025, č. j. 15 A 57/2024-53, ze dne 14. 5. 2025, č. j. 18 A 88/2024-51, a ze dne 20. 5. 2025, č. j. 11 A 128/2024-43.
28. V zamítavých rozsudcích jednotlivé senáty zdejšího soudu vyčerpávajícím způsobem reagovaly na veškeré argumenty, které žalobkyně vznesla i v nyní projednávané věci. Soud nemá žádný důvod se od svých dříve vyslovených závěrů odchýlit, a proto v tomto rozsudku pouze ve stručnosti shrne podstatu argumentace a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění citovaných rozsudků, která musejí být oběma účastníkům řízení známa.
29. Zákon o advokacii stanovuje pro určení advokáta k poskytnutí právní služby několik podmínek, které musí být splněny kumulativně.
30. V první řadě podmínky vyplývají z § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Podle tohoto ustanovení *ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí*
- a) právní porady podle § 18a nebo*
 - b) právní služby podle § 18c.*
31. Podle § 18c odst. 3 zákona o advokacii pak platí, že *nejde-li o poskytnutí právní služby na náklady státu podle § 23 odst. 3, je žadatel povinen v žádosti podle odstavce 2 doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů.*
32. Z citované právní úpravy tedy vyplývá, že žadatel je k žádosti povinen doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů tehdy, pokud se domáhá určení advokáta jinak, než na náklady státu v případech uvedených v § 23 odst. 3 zákona o advokacii.
33. V dané věci není sporu o to, že žalobkyně požádala o úplatné poskytnutí právní služby, neboť svoji žádost podala na formuláři „*Žádost o právní službu za úplatu pro fyzickou osobu*“ a ani později v průběhu řízení netvrdila, že by nárokovala právní službu bezplatnou. To nelze dovodit ani z obsahu podané žaloby.
34. Poskytnutí právní služby za úplatu bylo do zákona o advokacii vtěleno až novelou – zákonem č. 349/2023 Sb., který nabyl účinnosti 1. 1. 2024. Před 1. 1. 2024 zákon možnost požádat o ustanovení advokáta za úplatu nezakotvoval. Pokud se jedná o určení advokáta dle § 18c zákona o advokacii za úplatu, náklady stát nenese. A to bez ohledu na to, zda šlo o žádost za účelem zastoupení před Ústavním soudem, a nedopadá na ni proto § 23 odst. 3 zákona o advokacii.
35. Bylo tedy povinností žalobkyně splnit podmínku § 18c odst. 3 zákona o advokacii a nejen tvrdit, ale také doložit, že neúspěšně oslovila alespoň dva advokáty (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2024, č. j. 7 As 217/2023-28, bod 17). Ve světle žalobkynina případu se tato podmínka jeví jako logická. Určení advokáta žalovanou je až „krajní“ možností poté, co

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

žadatel dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem a nemůže si zajistit poskytnutí právních služeb jinak. Situace, v níž žadatel, který je schopen (zde navíc i ochoten) si právní služby advokáta zaplatit sám, avšak automaticky by se mohl obracet na žalovanou bez nějaké vlastní snahy si advokáta obstarat, by účel § 18 odst. 2 zákona o advokacii popírala.

36. Žalobkyně netvrdí, že by tuto podmínku splnila. Již proto žalovaná nemohla její žádosti vyhovět.
37. Soud shrnuje, že žalobkyně požádala žalovanou o určení advokáta za úplatu ve smyslu § 23 odst. 5 zákona o advokacii s tím, že bude hradit jeho odměnu. Z tohoto důvodu se proto nemohlo jednat o případ hrazení odměny advokáta státem ve smyslu § 23 odst. 3 zákona o advokacii, a žalobkyně tak byla povinna dle § 18c odst. 3 tohoto zákona doložit, že se bezúspěšně pokoušela oslovit alespoň dva advokáty. Jelikož žalobkyně nic takového nedoložila (ba ani netvrdila), nesplnila podmínky pro vyhovění své žádosti.
38. Není pravda, že dosud nebyla soudy vyřešena otázka, zda se novela zákona o advokacii měla, či neměla projevit v § 18 odst. 2 zákona o advokacii za účelem vytvoření právního rámce i pro majetné žadatele. Zdejší soud v mnoha svých rozsudcích potvrdil, že novelizované znění zákona o advokacii výslovně stanoví právní rámec i pro žádosti o určení advokáta pro poskytnutí právní služby za úplatu. Ponechání původního znění § 18 odst. 2 a § 18c odst. 3 zákona o advokacii i po novelizaci podle soudu nepochybně obстоjí. Tato ustanovení nijak nebrání žadatelům domáhat se poskytnutí právní služby, ať již bezplatně, nebo za úplatu. Zákonodárce tak nemusel tyto podmínky nově přehodnocovat či uvádět do souladu s nálezem Pl. ÚS 44/21. Pokud žalobkyně namítá, že možnost žádat o poskytnutí právní služby za úplatu není výslovně uvedena v § 18 odst. 2 zákona o advokacii, soud na tom nevidí nic nezákonného či snad protiústavního. Právě § 18 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii totiž odkazuje na právní služby podle § 18c téhož zákona. Z § 18c odst. 3 je pak zřejmé rozdělení určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně a za úplatu. O mezeru v zákoně se zjevně nejedná.
39. Soud dále vycházel z toho, že po nálezu sp. zn. Pl. ÚS 44/21 byla zřejmá potřeba novelizace zákona o advokacii, neboť náleze část ustanovení § 18c odst. 1 zákona o advokacii zrušil s účinností k 31. 12. 2023. Z logiky věci byl zřejmý předmět novelizace, tedy to, že se bude týkat úpravy, která bude reagovat na zmíněný náleze, tj. že zejména umožní určení advokáta k poskytování právních služeb i za úplatu. V tom pak dle soudu přijatá novela souvisí i s konsolidací veřejných rozpočtů, neboť v zákoně o advokacii byly upraveny podmínky jak pro případy, kdy nebude pro právní službu určen advokát na náklady státu (tj. veřejného rozpočtu), tak podmínky, kdy se tak naopak na náklady státu stane. Proto, byť je třeba obecně považovat za nežádoucí, jsou-li jedním zákonem novelizovány zákony, které spolu obsahově bezprostředně nesouvisejí (srov. náleze z 31. 8. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 24/07), nejedná se o vadu, která by v tomto případě způsobovala protiústavnost zákona.
40. Soud tedy již po několikáté uvádí, že povinnost uvést v žádosti jména dvou advokátů, kteří odmítli žadateli právní službu poskytnout, nepovažuje za protiústavní. Jde naopak o logický a přiměřený požadavek, jak již uvedl výše. Soud proto neshledal důvod k předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Ostatně ani sama žalobkyně neuvádí žádné konkrétní a srozumitelné důvody, proč by znění zákona o advokacii provedené novelou mělo být v rozporu s ústavním pořádkem.

41. Zcela na závěr pak soud uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí žádnou z vad, která by mohla způsobovat jeho nicotnost (§ 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). V případě napadeného rozhodnutí totiž existuje zákonný podklad pro jeho vydání, jímž je shora citovaná právní úprava obsažená v zákoně o advokacii, podle které žalovaná rozhodla o žádosti žalobkyně o určení advokáta.
42. Soud uzavírá, že pokud jde o důvod neurčení advokáta spočívající v neuvedení dvou oslovených advokátů, napadené rozhodnutí v rámci soudního přezkumu obstálo. Již z tohoto důvodu soud není oprávněn přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí.
43. Pokud jde o druhý důvod neurčení advokáta spočívající v neprokázání včasnosti žádosti žalobkyně, má soud za to, že se podaná žaloba mívá s odůvodněním napadeného rozhodnutí.
44. V napadeném rozhodnutí žalovaná předně upozornila, že žalobkyně žádá o určení advokáta k zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem sp. zn. 2 As 249/2024, které je vedeno o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2024, č. j. 18 A 17/2024-42. Následně žalovaná žalobkyni vytkla, že v podané žádosti neuvedla, kdy jí byl doručen rozsudek zdejšího soudu. Není tak zřejmé, zda žalobkyně podala kasační stížnost včas, a v návaznosti na to, zda lze za včasnou považovat i žádost žalobkyně. V této souvislosti žalovaná připomenula, že žádost je včasná tehdy, pokud je včasný i předmětný opravný prostředek.
45. Naproti tomu žalobkyně v podané žalobě argumentovala rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 As 122/2022-36, respektive bodem [14] uvedeného rozsudku. Uvedený rozsudek se sice zabýval otázkou včasnosti podané žádosti, avšak ve zcela jiné poloze. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 122/2022 totiž nelze žádost o určení advokáta zamítnout pouze na základě skutečnosti, že do uplynutí určité lhůty zbývá jen několik dnů.
46. Z výše uvedeného je zřejmé, že zatímco žalovaná vyčítá žalobkyně, že neuvedla, kdy jí byl doručen rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 18 A 17/2024, a tedy zda lze její žádost o určení advokáta považovat za včasnou, žalobkyně se brání tvrzením, že žádost o určení advokáta nelze zamítnout pouze na základě skutečnosti, že do uplynutí určité lhůty zbývá jen několik dnů. Žalobkyně tedy oponuje napadenému rozhodnutí námitkou, která na projednávaný případ nedopadá, respektive není pro něj relevantní. Tvrzení žalobkyně tak není ze své podstaty způsobilé zpochybnit závěr žalované.
47. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí obstálo i v druhém důvodu neurčení advokáta k poskytnutí právní služby.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Protože soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí v rámci soudního přezkumu obstálo, nezbylo mu než žalobu zamítnout pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměla ve věci ani částečný úspěch. Žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší, neboť jí nevznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. června 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.